

Med åtta miljoner invånare och det minsta vägnätet i världen letar sig restauranger, hotell, barer och kulturcentrum allt högre upp i skyskraporna. RES tar ett himmelskt perspektiv på den thailändska huvudstaden. **TEXT** Malin Ståhl Hefvelin **FOTO** Susanna Blåvarg

På 55:e våningen i State Tower har Breeze stans mest imponerande catwalk att göra stilfull entré på.

På Bangkoks trottoarer huserar en mängd alternativa verksamheter som matutskänkingar, siare och motorcykeltaxikörer. Ofta är det både enklare och säkrare att ta ett kliv ut i gatan och fortsätta där. Eller ta närmaste hiss uppåt. Hotell Le Méridien har 24 våningar och är centralt beläget i shoppingområdet kring Silom.

HÖG PÅ BANGKOK

M

Mitt rum ligger högt, högre än jag någonsin sovit tidigare. Besviket konstaterar jag att de helglasade dubbeldörrarna till balkongen är spärrade, men genom att skriva på ett papper där jag försäkrar att jag absolut inte tänker hoppa får jag dem genast upplåsta.

Väl ute på balkongen märker jag att räcket når mig halvvägs upp på läret. En våg av svindel får mig att backa ett par snabba steg innan jag försiktigt vågar mig fram för att titta ut över det låga skyddet. I Thailand har den befriande rycka-på-axlarna-attityden över presumtivt farliga företeelser ännu inte ersatts av frihetsinskränkande säkerhetstänk.

Där jag står på balkongen på hotell Lebua – ett av stadens många högresta hotell som tillkommit de senaste åren – och ser ner på de myrmyllrande människorna och myrbilarna och myr-tuk-tukerna tänker jag på Jo Nesbøs bok *Kackerlackorna* som utspelar sig i Bangkok. Han redogör bland annat för en av den thailändska maffians metoder att göra sig av med folk: att helt enkelt skicka ut dem genom närmaste fönster. Smidigt, och man är bokstavligen en bra bit ifrån mordplatsen vid tidpunkten för dödens inträde. Oavsett om maffian är inblandad eller inte sker det i alla fall ett par dödsfall varje år på grund av störtande från skyskrapor i Bangkok.

DUM-DUM-DUMDADA-DUMDELI-DUM. TUNGA gitarriff och kolsyrerök. Jag hör introt till filmen *Top Gun* eka i huvudet när jag några timmar senare går genom en enorm hangar och ut på ett öppet fält. Det är en ljum kväll, gräset runt asfaltplattan framför mig vajar lojt och jag har lovat att jag ska flyga helikopter.

Jag föreslog det, jag bokade in det och först i taxin på vägen ut till helikoptern slår

det mig. Vad håller jag på med? Mina barn skrattar så de sätter frukostflingorna i halsen varje gång det kommer på tal den gången vi åkte luftballong. Jag satt på golvet i korgen under hela färden och försökte desperat muta maskinisten att gå ner tidigare. Jag fingrar nervöst på kartan med betablockerare i fickan, men biter i stället ihop så det knakar i molarerna och hoppar in på de senapsfärgade skinnsätena i passagerarutrymmet.

Helikopterturer börjar bli alltmer populärt i Bangkok, de flesta hotell med självaktning har en helikopterplatta på taket och priset för en flygtur är överkomligt om man är några som delar. Kapten Aniruj Pukahuta är född i Bangkok, han har flugit helikopter i staden i över 20 år. Han berättar att när han var ung var hotell Dusit Thani den högsta byggnaden med sina 21 våningar. Nu överskuggas den av ett 50-tal byggnader i city, där Thailands högsta byggnad Baiyoke Tower II är fyra gånger så hög.

Jag märker knappt när vi lättar från marken, en mjuk gungning så är vi plötsligt tio meter upp i luften, 20 meter, nu är hangaren bara ett litet monopolhus nere på den gulgröna torra grässtämpan. Det tar bara minuter innan vi når den första skyskrapan, en resa som tog oss drygt en timme med taxi på vägen ut från staden. Vi passerar nära, nära kontorskomplexet Empire Towers fem parallella torn, som likt en jättes hand vinkar oss in mot Bangkoks city. Jag kan se folk röra sig på taken strax under oss. När jag lyfter blicken bortom skyskraporna ser jag bebyggelsens abrupta slut, risfält och skogar avlöser urbaniseringen.

BANGKOKS HISTORIA GÅR långt tillbaka, staden grundades 1782 då kung Rama I flyttade huvudstaden från Thonburi till andra sidan Chao Phraya med floden som en naturlig försvarslinje mot de invaderande burmesiska krigarna.

Det fullständiga namnet är en rad superlativ som ger en föreställning av hur förtjust kung Rama måste ha varit i sin nya stad: ”Änglarnas

stad, den stora fantastiska staden, hemort för Smaragdbuddhan, Indras ointagliga stad, världens huvudstad belönad med nio värdefulla juveler, den lyckliga staden med ett överdådigt kungapalats som liknar den himmelska boning där den förkroppsligade guden styr, en stad given av Indra och byggd av Vishnu.”

Stockholm, pah!

Under de följande 200 åren har Bangkok växt från en samling små byar till en multikulturell metropol med en officiell befolkning på över 8 miljoner, även om den verkliga siffran antagligen är betydligt större. Bangkok har inte samma utpräglade skyline som New York, de högresta byggnaderna är utspridda över staden i flera små citykluster. Å andra sidan finns mycket traditionell bebyggelse med mindre bostadshus och en levande tempelkultur kvar i de flesta kvarter, även mitt i city.

Det gungar till varje gång vi kommer nära en skrapa, jag kniper med händerna så det knakar i ledersätet när kaptenen parerar vindarna som drar med höga hastigheter runt byggnadernas fasader. Jag suger i mig panoramat med blicken, orolig att missa något när vi rundar en sista skyskrapa och vänder tillbaka mot helikopterhangaren. Kvar finns bara en härlig upprymd känsla.

BARA TIMMAR SENARE är vi återigen på exakt samma höjd. Vi sitter på utomhusrestaurangen Vertigo, pricken över 61-våningshotellet Banyan Trees i. Det var tidigare platsen för hotellets helipad – när en gäst frågade om han fick fria till sin flickvän just där. Ett bord dukades fram och paret serverades middag mitt på helikopterplattan. Ledningen insåg potentialen i en takrestaurang och permanentade matserveringen på toppen. Helikopterburna gäster fick i stället kliva av på skyskrapan bredvid. Huruvida den tillfrågade flickan svarade ja förtäljer inte historien, men hotelledningen drog en vinstlott i och med verksamhetsbytet. Vertigo

»Helikopterpiloten parerar vindarna som drar med höga hastigheter runt fasaderna. Jag suger i mig panoramat.«

Bangkokbornas eget namn på sin stad är Krung Thep, Änglarnas stad. Var hittar man då stadens sanna väsen om inte ur änglarnas synvinkel – från ovan?

TIPS

ÄTA HÖGT

Vertigo

Namnet talar för sig självt. På 61:a våningen är det svårt att inte drabbas av svindel. Gå hit en vardagskväll och boka gärna bord i förväg. Mycket grillat och skaldjur. Moon Bar erbjuder gudabenådat barhäng på andra halvan av taket.
Adress: 21/100 South Sathorn Road
Webb: www.banyantree.com

Breeze Lebua

På våning 51 i State Tower ligger Breeze, en fisk- och skaldjursrestaurang med asiatisk touch. Baren är en ljus- och glasskapelse som skiftar fräsigt i neonfärger.
Adress: 1055/111 Silom Road
Webb: www.lebua.com

Long Table

Thaiinspirerat kök vid långbord eller liggande bås. Stor terrass för cocktails vid solnedgången på 25:e våningen. På Long Table ser man en hel del lokalbefolkning, särskilt på helgerna.
Adress: Sukhumvit Soi 16
Webb: www.longtable.com

Red Sky

Hipp bistro med både inomhus- och utomhusdel. Boka bord vid kanten och låt dig bjudas på Bangkoks bästa utsikt. Lågmäld livemusik av amerikansk mellansnackstyp.
Adress: 999/99 Rama 1 Road
Webb: www.centarahotelsresorts.com/cgcw/restaurant.asp

Pilgrimsussla á la Breeze. Våning 55.

Restaurang Long Table. Våning 21.

Red Sky på Centara Grand. Våning 55.

Yoga Elements i Bangkok är utsedd till världens elfte bästa yogastudio. Vanissa Building, våning 23.

med Moon Bar är ett av de mest populära turistmålen i Bangkok.

Ägaren och framgångsrike finansmannen Ho Kwon Ping ligger bakom atmosfären på The Banyan Tree Bangkok. En idealist och marxist som efter att ha blivit avstängd från ett amerikanskt universitet för sin inblandning i studentdemonstrationer tog över sin fars företagsimperium. Det sägs att han brukade sitta under ett banyanträd i en park i Hongkong och koppla av mellan affärsmöten. Omsluten av trädets doft och ljud kände sig den unge Ho Kwon Ping lycklig och avslappnad, och bestämde sig för att om han en gång öppnade ett hotell så skulle just denna känsla omfamna varje person som klev in genom dörrarna. På alla Banyan Trees hotell finns därför oljebrennare med aromatiska dofter som växlar varje dag, om inte annat praktiskt för dagvillan anställda: "Mmm, citrongräs. Då måste det vara tisdag."

Till Restaurang Vertigo går man inte främst för maten, som beskrivs som "innovativ à la minute-BBQ". Balsamicoglazen till den på thailändska finkrogar självskrivna gåslevern är lite för besk, cheesecaken har Frödingekonsistens. Utsikten däremot är fullständigt bedövande.

Från min plats nära himlen ligger Bangkok utrullad som en blingad matta och jag hör det mjuka sorlet från gästerna blandas upp med ett svagt larm från staden långt nedanför. Runtom oss sitter uppklädda västerländska par, nästan alla bord är upptagna. Ett fnitterframkallande bubbel stiger upp i mig över detta överkliga ställe i skyn med vita dukar, brödtänger, lågmälda och ständigt brett leende servitriser i vitt och den bara i Thailand förekommande livsfarligt låga stakethöjden. Resultatet av fine dining gjort så där lite på en höft ("ungefär så här brukar det ju se ut på gourmetkrogar") får man ta när allt görs med en underbar entusiasm som man bara måste älska.

DEN INTERNATIONELLA KRISEN på 1990-talet slog hårt mot hela Asien och i Bangkok märks fortfarande spåren av den. Många planerade höga projekt var tvungna att skjutas upp eller avbrytas. Den senaste krisen har också adderat sina tempel över brustna drömmar och det finns i dag ett 20-tal skrapor som har avstannat och förfallit mitt i byggprocessen. Som spökbyggnader står de med tomma blickar och

»Krisen har adderat sina tempel över brustna drömmar. Det finns i dag ett 20-tal skrapor som avstannat mitt i byggprocessen.«

gapande svarta hål i huskroppen bland sina kontorsfyllda bröder och systrar.

På andra håll har man tagit tag i byggandet igen och på en av de största tomterna i Bangkoks innerstad några kvarter väster om Banyan Tree färdigställs just nu vad som ska bli det högsta bostadshuset i Thailand.

Madame Unchalee Lerdsuwanrut möter oss i lobbyn på The Met som fortfarande är insvept i plast och papper. Hon kliver vant över färgburkar och matlådor och klappar på höga klackar fram till en av husets 21 hissar.

– Vi skapade The Met som en ny modell för höga konstruktioner i tropiska klimat, berättar hon när den plastinklädda hissen susar uppåt. Vi har omarbetat den gängse modellen att bygga skrapor som är utvecklad för kalla klimat med höga vindhastigheter, som till exempel i New York där byggnaden i första hand är till för att skydda de boende från väder och vind. Här har vi i stället dragit fördel av det varma klimatet året runt och arbetat med att fånga upp de vindar som finns.

Den växtbeklädda byggnaden har promenadgångar både på längden och bredden, arkitektbyrån har byggt in ett rejält korsdrag och hamnar man mitt i ett kryss gör man bäst i att hålla i sig, för här är det stormvarning utfärdad.

En snabb prisjämförelse visar att man får en lägenhet på 200 kvadratmeter på 40:e våningen för ungefär motsvarande vad man betalar för en trea i Stockholms innerstad och där hamnar du sällan över femte våningen. Vill man försäkra sig om att man tar sitt morgondopp högst av alla i Asien så kan man införskaffa etagelägenheten med egen pool på 66:e våningen i The Met för drygt 20 miljoner kronor.

Vistår i en av de nybyggda lägenheterna som är modernt inredd med ett välutrustat kök i körsbär och rostfritt. Från balkongen ser vi den ständigt närvarande gråbruna floden ringla mellan

kajer, skeva träskjul och teakpalats. Turistbåtar trafikerar floden upp och ner, det ser svalt och avkopplande ut på däck. Invånarna verkar inte bry sig nämnvärt om båtarna, de äter, tvättar, badar och sover med de stora båtarna och deras svallvågor runt fotknölnarna. Jag frågar om det inte är ett problem med alla turistbåtar som hela tiden passerar deras hem?

– Nej, inte alls, ler Unchalee. Om det inte var för turisterna skulle regeringen ha fyllt igen kanalerna för länge sedan och byggt motorvägar.

Nedanför oss skakar ett tvåvagnars Skytraintåg fram på banan som löper genom Bangkok med två korsande linjer. Skytrain öppnades 1999 och innebar en stor lättnad för Bangkoks invånare, drygt 600 000 passagerares resor görs varje dag. *Bangkok Post* rapporterar att det finns långtgående planer på att bygga ut Skytrain med fem gånger så många spår som nu. Det kan behövas, Bangkok är den största stad som har minst vägnät i förhållande till total yta i hela världen, något som gör trafiken till ett av stadens största problem. Drygt 1 200 nya fordon tas i bruk på gatorna varje dag, så chansen att trafiksituationen blir bättre under de närmaste åren är liten.

EN AV BANGKOKS vackraste hustakspooler finns på väldesignade hotell Dream i en gränd till Sukhumvit Road. Pooldäckets teakplankor varvas med neonlysande glas som skiftar i färg i takt med skymningen. I poolbaren träffar jag John, festfixare på flera hotell och nattklubbar i Bangkok. Han har just varit i väg på ett jobb i Dubai, han är trött och häller i sig thaiwhisky med isbitar lite för snabbt.

– Bangkok förändras oavbrutet. Jag har varit här i sju år och alltid bott vid en byggarbetsplats. Du åker i väg för att komma tillbaka en vecka senare utan att känna igen dig.

Jag frågar honom om skillnaden mellan Bangkok och Dubai.

Kapten Aniruj Pukahuta och hans copilot på Advance Aviation är redo för takeoff i favorithelikoptern "The Golden Albatross".

Lugnet före festen. På fredagskvällar är det poolparty på Hotel Dream. Våning 9.

Moon Bar på Banyan Tree. Våning 58.

Mathias och Thomas, toppkockar på Lebuas italienska restaurang Mezzaluna och identiska tvillingar. Med varandra. Våning 47.

– Bangkok är fortfarande väldigt genuint. Här finns intensiteten kvar i stadslivet, det sprakar och glöder. Dubai är en konstgjord stad och det märks, den är könlös och steril i jämförelse, säger han och klirrar med isen.

För den som är i Bangkok på jobb eller bara vill dra sig undan en stund för kontemplativ läsning och inspiration finns Asiens största designbibliotek bara några stenkast längre ner på Sukhumvit. TCDC, Thailand Creativity and Design Center ligger i Emporiums shoppingcenter på sjätte våningen med utsikt över Benjasiri Park. Centret initierades av förre premiärministern Thaksin Shinawatra som ett led i att marknadsföra Bangkok som en kosmopolitisk destination med mode, design och urban kultur i blickfånget.

TCDC har kallats ett klubbhus för Bangkoks metrosexuella trendoider. Här finns förutom ett omfattande materialbibliotek, sköna läshörnor och en fullmatad designshop också en stor utställningsyta med rullande utställningar

i syfte att stimulera kreativitet och inspiration, där man visar allt från modeskaparen Vivienne Westwoods punkrockstil till levnadsöden från Isanfolket i Norra Thailand.

JAG BÖRJAR KÄNNA ett växande beroende av att ständigt dra mig tillbaka till Lebuas mellan alla sevärdheter och restauranger. Hotellet är en enorm, curlande ömsint moder till min hjälplösa och behövande turistbebis. Vart jag än vänder mig är hon där och ser till att jag ständigt har det jag behöver på griplängds avstånd, ibland redan innan jag visste att jag saknade det. Silkesmjuka lakan,

lätt limegräsdoftande vältempererad luft att fylla mina lungor med och restauranger för alla smakriktningar.

Jag går genom hotellets lobby, trycker på 46 i hissen och en minut senare är världen en annan. En flock elegant klädda kvinnor fladdrar fram och ledsagar mig utomhus. Detta är utan tvekan ett "Dorothy, jag tror inte vi är i Kansas längre"-ögonblick.

Glöm maten, servicen och till och med priset för ett ögonblick. Restaurang Sirocco handlar om kicken att gå ut på den fotbollsplanstora plattformen 250 meter över marken utomhus med en gyllene kupol i ryggen. Breda

»I Bangkok får man en lägenhet på 200 kvadratmeter på 40:e våningen till priset av en trea i stockholms innerstad.«

»Restaurang sirocco handlar om kicken att gå ut på den fotbollsplans-stora plattformen 250 meter över marken utomhus.«

stentrappor och pelare värdiga en romersk senatorsvilla, fontäner och en 270-gradersvy över Bangkok med dess utslängda förorter och grönområden. Oavsett coolhetsnivå är det omöjligt att inte få förhöjd puls.

Till vänster står ett jazzband och softar på med lite klassiska bitar, längst bort mot andra kortsidan ligger den neonlysande Sky Bar på en upphöjd plattform där gäster kan vänta på sina bord eller helt enkelt låta sig förtrollas och turas om att plåta varandra.

Hotell Lebua har ett brokigt förflutet. Rattawadee Bualert, dotter till den kvinnliga vapenhandlaren Rasri Bualert var 29 år och

redan mångmiljardär när hon för åtta år sedan beslutade sig för att köpa den halvtomma skyskrapan längst ner på Surawong Road. Många rådde henne att bygga ett spa i domen högst upp enligt arkitektens ursprungliga planer, men hennes kommentar till dem var: "Folk äter varje dag, men de går inte till ett spa varje dag."

Rattawadee byggde i stället restaurangen Sirocco. Först några år senare tillkom hoteldelen. Ledordet verkar vara att all pr är bra pr och ju mer extraordinärt desto bättre. Mannen bakom byggnaden, arkitekten Rangsan Torsuwan åtalades för några år sedan för att vara hjärnan bakom ett mordförsök på högsta

domstolens chefsdomare, skriver *Bangkok Post*. Strax efter det skapade Lebua återigen stora rubriker i tidningen när de drog vdn på hotell Oriental inför rätta för förtal. Han anklagades för att ha skickat ut en e-postvarning om att Lebuas ledning försökte sno personal från de andra topphotellen i Bangkok. Och nyligen höll man på hotellet en fest under namnet "Meal of a lifetime" där man flög in sex tre-stjärniga kockar från Europa för att tillreda en tiorättersmeny. Priset? 1,7 miljoner kronor. Per kuvert. Återigen hamnar hotellet och dess ägare i blåsväder för att sticka ut för mycket, anmärkningsvärt i en stad som Bangkok där nästan inga laster är förbjudna och få extravaganser föranleder höjda ögonbryn.

SKA MAN FÅ sig en fullständig överblick av Bangkok från ovan bör även den gudfruktiga delen få sitt. Därför tar vi en morgon en taxi till stadsdelen Rattanakosin, den gamla kungliga staden. Fram till och med 1930-talet då skyskraporna började byggas var The Golden Mount Bangkoks högsta punkt.

Tuk-tukarna levererar gäster till hotellen natten igenom.

Mr Katabunyo avslutar sitt år som munk med att göra en traditionell pilgrimsfärd till Bangkok och templet Wat Saket i den gamla kungliga staden.

På en liten höjd ligger buddisttemplet Wat Saket dit Bangkokborna kom för svalka och andlig spis. Templet liknar mest en kapsejsad kristyrtårta krönt av en guldfärgad strut, men här ges en behaglig svalka och ett lugn man inte hittar överallt i Bangkok. Några äldre thai-kvinnor ligger på knä på det brännheta mosaik-golvet framför den enorma guldbuddhan som tronar högst uppe på kristyren. Ingen av dem verkar störas nämnvärt av turisternas foto-graferande. Jag ställer mig vid kanten en bit bort och tittar ut över staden i stället.

Mer än en gång under vistelsen i Bangkok ser jag framför mig Luc Bessons futuristiska Manhattan i filmen *Det femte elementet*, den bisarra blandningen av framtidsteknologi och sliten slum där strålpistoler, lycko-amuletter och halsband av torkade svampar saluförs sida vid sida. För Bangkok är i mångt och mycket en stad av motsägelser. Höga skyskrapor på ena sidan gatan och enkla skjul på andra. Staden är högljudd, överbefolkad, smutsig och samtidigt intressant, fascinerande och full av kulturella skatter. Få huvudstäder är så öppna för livets alla sidor som Bangkok. Luc Besson måste ha varit här.

ÄR MAN RIKTIGT jävla trendig i Bangkok just nu äter man kött. Det passar mig bra. Red Sky, ett av de senaste tillskotten på Bangkoks bistrohimmel är också något av ett kött-mecka. Red Sky ligger på 55:e våningen i det nybyggda hotellet Centara Grand och utomhusdelen karakteriseras av vändpunkten på den enorma ljusbåge som löper längs med hela hotellkroppen och pulserar i olika neon-färger. Hit går många expats men även lokala thailändare har gjort Red Sky till en populär mötesplats och ett ställe man gärna ses och syns på.

Köket drivs av Aaron Foster, en uppfris-kande kanadensare som slår sig ner vid vårt bord och berättar att det största problemet för en nordamerikansk kock i Thailand är att få tillgång till rätt råvaror.

– Som till exempel bacon, förklarar Aaron. Det som finns i affärerna här har alldeles för kraftig röksmak, och ofta är det för lite fett på också. När jag kom hit bestämde jag mig för att göra mitt eget. Kökspersonalen skrattade åt mig.

Han tillverkade en rökugn av några långpannor och vedflisor och började producera eget bacon.

– Nu ringer de från butikerna och vill köpa!

En kvinnlig sommelier med ett hårt leende väljer varsitt glas vin åt oss. Hon ställer ner glasen på bordet så vinet skvimpar över och lämnar oss snabbt. Vi smakar på Aarons hemgjorda bacon, lindat runt fransk hare. En mjuk, lockande röksmak som gör sig fint med det kraftiga harköttet.

Jag provar också restaurangens paradrätt, 48-timmarsbakad grissida. En kub fett fläsk mitt på tallriken, en skiva stekt gåslever bredvid. Med den inbyggda rädsla för fett som de flesta västerlänningar har i ryggmärgen, låter jag tveksamt knivens egg skära genom köttet. Den faller genom kuben mot tallriken. En liten chardonnaykokad äppelbit får göra köttet sällskap på gaffeln, och det smakar ... himmelskt. Det är nog det godaste fläskkött jag någonsin ätit och att göra det i skymningen på en svalkande utomhusrestaurang 200 meter upp i luften plussar bara på upplevelsen.

På vägen ner passerar vi genom finkrogen och systerrestaurangen Fiftyfive, som enligt mina beräkningar ligger på våning 54. Men det namnet var kanske upptaget. Här finns en sex meter hög vinkällare, ett glastorn av staplade flaskor. Ett par meter upp i luften hänger vår sommelier från middagen på Red Sky i en sele med änglavingar på ryggen och plockar en flaska vin ur glasväggen samtidigt som hon poserar för två amerikaner som fotograferar henne. Hon hade nog inte tänkt sig det så när hon valde yrke, tänker jag.

NÅGRA TIMMAR SENARE sitter vi taxin ut till flygplatsen och jag kastar en sista blick bakåt mot skyskraporna som vi nu lämnar för ett tag. Det är definitivt något himmelskt över den thailändska huvudstaden, särskilt vid solnedgången när skraporna visar upp sig glänsande och kråmande i lysande blått, rött och guld och sotet från rökelsepinnar nerstuckna i små altare på varenda liten soi söker sig uppåt, uppåt. För det är ju dit man vill. ■

»Trafiken är ett stort problem. Bangkok är den stad som har minst vägnät i förhållande till total yta i hela världen.«

T I P S
BO HÖGT

I Bangkok kan man få ett hotellrum från en hundring och uppåt, vill man bo högt över gatorna så kostar det oftast lite mer. Det här är definitivt rätt stad att lägga några kronor extra på boendet, man får ofta mycket för pengarna.

Dream Hotel

Prisvärt hotell med neon som genomgående tema i både rum och fasad. Stor frukostbuffé och pool-party på fredagarna.
Adress: 10 Sukhumvit Soi 15
Webb: www.dreambkk.com
Pris: dubbelrum från 75 euro

Lebua

Alla rum har balkong med hänförande utsikt över stadens myller. Högsta lyx man kan tänka sig med fem restauranger, spa, gym och utomhuspool på 25:e våningen.
Adress: 1055/111 Silom Road
Webb: www.lebua.com
Pris: dubbelrum från 140 euro

Banyan Tree

Centralt boende i ett av Bangkoks mest karaktäristiska landmärken. Tillval som kudotyp och lakanskalitet höjer den exklusiva känslan.
Adress: 21/100 South Sathorn Road
Webb: www.banyantree.com
Pris: dubbelrum från 117 euro

Le Méridien

Fräscht och fartigt med modern konst och ljud-installationer i gemensamma utrymmen och poesi på väggarna i rummen. Suveränt shoppingläge.
Adress: Surawong Road 40/5
Webb: www.lemeridienhotelbangkok.com
Pris: dubbelrum från 110 euro

Centara Grand at Central World

Det finns inga raka hörn i rummen, som är placerade som tårtbitar i det ovala jättehotellet. Stort spa med bubbelpooler inbäddade i djungelgrönska och två tennisbanor utomhus på våning 20.
Adress: 999/99 Rama 1 Road
Webb: www.centarahotelsresorts.com
Pris: dubbelrum från 85 euro